

„Šťastné a veselé!“ Tak zní běžné vánoční přání. „Pokočné svátky, hodně klidu a pohody.“ Co přáváte druhým lidem vy? Milí hosté, sestry a bratři, nedá velkou práci si všimnout, že podle našich přání mají být vánoce naplněny příjemnými emocemi. Šťěstí, radost, pokoj. Láska. Je dobře, když tomu tak je. Když si v těch několika vyhrazených svátečních dnech naše rodiny i celá společnost vyzkouší, že lze žít v míru a pokoji.

Ano, vánoce máme spojeny s příjemným pocitem. Ovšem při těch prvních vánocích, v noci, kdy se narodil Ježíš, tehdy ze začátku byla o dobré pocity nouze. Jako první se o Kristově narození dovídají pastýři. Ten příběh plus minus známe všichni. Jenže pro pastýře nezačíná vánoční příběh v klidu a pohodě. Po nějakém pokoji není ani stopy. Když za nimi ke stádu přijde posel Boží, zmocní se jich strach. ***I báli se bázní velikou.*** (9)

Na začátku vánočního příběhu je veliký strach. Pastýři jsou zděšeni, kdo k nim přichází. A tady bychom se měli zarazit. Cože – pastýři a vystrašení? Vždyť pastýři byli docela drsní chlapíci. Ostrří hoši. Byli na lecco zvyklí. Ti se jen tak něčeho nelekli. Jak čteme, nocovali pod širým nebem a střežili stáda. Byli zvyklí, že se občas připlíží nějaký zdivočelý pes či vlk a chce si urvat kořist. Pastýři jistě už utržil pár šrámů v zápasech s dotěrnou zvěří. Věděli, že to je jejich práce postavit se beze strachu všem škůdcům. Jistě měli za sebou i pár rvaček se zloději ovcí. Byli na něco zvyklí. Znali všechny temné noční šelesty. Měli pro strach uděláno, a najednou o nich čteme: ***I báli se bázní velikou.***

Ti otrlí pastýři mají strach z tajemného nočního posla. On k nim přichází kdosi, koho neumějí zařadit. Ani zloděj či vyděrač, ani majitel stáda, jenž vyrazil na kontrolu, ani okupační římský voják, ani nějaký dotěrný obchodník. S těmi všemi by si uměli poradit. Jenže nyní mají

Napsal uživatel Jiří Tengler

Čtvrtek, 21 Leden 2010 14:04 - Aktualizováno Čtvrtek, 21 Leden 2010 14:05

strach. Přepadla je jakási silná fobie. Mají strach z neznámého. Mají strach z toho neurčitého, nepředvídatelného, co do lidských životů přichází. Co se s námi stane? Co se s námi bude dále dít, když nás potkávají takovéhle věci?

Anděl se totiž k pastýřům nedostavil sám. **Sláva Páně osvítila je.** (9) Fyzikálně vám nevysvětlím, co se stalo. Už jenom to slovní spojení je pro nás obtížné:

sláva, která svítí

. Já se domnívám, že se jednalo především o jakýsi vnitřní zážitek. Na pastýře dolehlo, že žije svůj život před tváří Boží. Že ani ta nejtemnější noc na zapadlých betlémských pastvinách je nedokáže ukrýt před Božím pohledem. Stále jsou Stvořiteli na dohled. Když si tohle člověk uvědomí, je zděšen. V jak příkrém kontra-stu jsou mé činy se záměry tvůrce vesmíru. On zamýšlel, aby stvoření mělo svůj řád a harmonii. Ale já v tom mém maličkém osobním světě řád porušuji a harmonii rozbízím. Když si uvědomíme, čím vším škodíme pokojnému soužití, jde z toho hrůza. Mezilidské soužití i soužití lidstva s přírodou je poškozeno. To je setkání s Boží slávou, když si uvědomíme, že své životy moc slavně nežijeme. Kdybychom se uskromnili, kdybychom se navzájem měli více rádi, bylo by na světě lépe. O vánocích svítí na pastýře i na nás sláva Páně a ukazuje, že je možné žít jinak.

Na začátku vánočního příběhu je velký strach. **I báli se bázní velikou.** Jejich strach je i naším strachem. Jak jsem řekl, oni se nebojí noci a nočních žvlů. Oni mají strach ze života. Mají obavy, co přijde, co je může potkat. Oni mají strach z Boha. Vy snad tenhle druh strachu neznáte? I v nás se přece ozývá ona odvěká nedůvěřivost lidského srdce, co s námi Bůh chystá. Co po nás chce? Pán Bůh se nám vměšuje do života. Nechce, abychom byli stejní, ale abychom se vyvíjeli, abychom zráli a získávali na kvalitě. Nemáme se zavřít do sebe, uzavřít se to vlastní přijatelné pohodičky. Máme jít za druhými, jít vstříc, snažit se domluvit. Neskrýt se za hradbami soběstačnosti, nýbrž odpouštět a pomáhat. To všechno jsou věci, které nás zneklidňují a děsí. Vystavit se. Nabídnout se bližnímu. O sebe se jakžtakž postarám, ale riskovat starost o bližního? Co když druzí naší vstřícnosti využijí, co když ji zneužijí proti nám? Co když se budeme muset vzdát kusu sami sebe? Co když nás to bude něco stát – peníze, čas, síly, zdraví...

Na začátku vánočního příběhu je velký strach. Pastýři se bojí. Rozumíme jejich strachu. I my se bojíme změny a neznáma. Nejraději bychom vše dělali podle sebe, ne podle cizí vůle. Včetně vůle Boží. Pastýři se bojí, že budou muset udělat něco, čemu se snažili vyhnout. Co

Napsal uživatel Jiří Tengler

Čtvrtek, 21 Leden 2010 14:04 - Aktualizováno Čtvrtek, 21 Leden 2010 14:05

naruší jejich dosavadní poklid. Třeba si představovali, že budou po celý život bezproblémově pást ovečky. Vyhnat na pastvu, podojit, ostříhat, porazit, zobchodovat. Jasný a narýsovaný život. Takové malé osobní štěstíčko. Když se ukáže Boží posel s Boží slávou, jsou znejistěni. S tímhle nepočítali.

Tehdy řekl jim anděl: Nebojte se; neboť aj, zvěstuji vám velikou radost, která bude všemu lidu. Neboť narodil se vám dnes spasitel, kterýž jest Kristus Pán, v městě Davidově. A toto vám bude za znamení: Naleznete nemluvňátko plénkami obvinuté, ležící v je-slech. (10-12)

Pastýři se velice báli a tak první, co od příchozího posla slyší, je výzva „***Nebojte se!***“ Pán Bůh moc dobře ví, co potřebujeme slyšet.

Bible je kniha proti strachu.

Proti strachu o

život, o budoucnost. Bůh se snaží překonat naše obavy, snaží se vzbudit v nás důvěru, že jsme v dobrých rukách. Pán Bůh zahání strach, že jeho vůle pro nás znamená ztrátu. Boží vůle neznamená příkoří, vnucování ani násilí. Pa-stýři se o tom záhy přesvědčí. Podle pokynů se vydají do Betléma a tam naleznou dítě v jeslích. Výstižnější to být nemohlo. Novorozence se přece nikdo bát nemusí. Spasitel od Boha nepřichází ani jako nepřemožitelný bojovník, ani jako všeznalý učenec. Pastýři vidí děťátko Ježíše a snad už chápou. Z Boha není třeba mít strach. Bůh na člověka nejde silou.

Sestry bratři, hlavním obrazem vánoc je narozené dítě. Dítě bezbranné, bezmocné, odkázané na pozornost a lásku druhých. Bez nich nic nezmůže. Takto k nám přichází spása. Takový je Bůh. Bezbranný, člověka ovládne jen tehdy, nechá-li se člověk ovládnout. Asi jako si vás získá malé dítě. Rodiče by mohli vyprávět. Děti nedisponují mocí argumentů, nedisponují fyzickou silou, nevyvíjejí žádný cílený nátlak, přece se jim věnujete a obětujete to nejlepší, co máte. Malé dítě si vás získává si nás jinak, získává si nás sebou samým. Víc nepotřebuje. Také Bůh si vás získá nikoliv tím, že by naháněl hrůzu, nikoli nátlakem a vnucováním, nýbrž tím, že nahlédnete a pochopíte, jak bohatý, pokojný a požehnaný je život v důvěře vůči Stvořiteli.

Na počátku vánočního příběhu je veliký strach. Na konci je veliká radost. ***I navrátili se pastýři, velebíce a chválíce Boha ze všeho, co viděli a slyšeli.***

(20)

Když se vrátili, byli změněni. Pořád sice pásli stejné ovce na stejných loukách. Pořád stejně museli nocovat na stráži pod širým nebem. Byli jako jiní pastýři, ale v sobě měli radost. Radost

Napsal uživatel Jiří Tengler

Čtvrtek, 21 Leden 2010 14:04 - Aktualizováno Čtvrtek, 21 Leden 2010 14:05

z Boha. Poznali, že se o svůj život nemusejí bát. Počáteční strach je ten tam. Bůh, který se nestyděl přijít na svět jako dítě, takový Bůh lidem neudělá nic zlého. Pastýři porozuměli písni nebeských zástupů.

Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle.

(14)

□□□□□□□□□□ Titovi 2,11-17 □□□□□□□□□□□□□□□□ 306; 299; 176; 281 □□□□□□□□□□□□□□□□ Izaj
áš 41,8nn13

Kázání při štedrovečerních bohoslužbách před půlnocí v Sudkově, 24.12.2009